

کرزی: امریکایان او طالبان پټ سره جوړ دي!

د امریکایانو او طالبانو تر مینځ د پټې دوستۍ او تفاهم په باب د جمهور رئیس حامد کرزي وروستی بیان ځکه نوی نه وو چې رئیس صاحب پخپل ۱۲ کلن ریاست کې داسې عجایبات ډېر ویلي دي. هغه کله د افغانستان اقتصادي پرمختګ په نړۍ کې بېساری بللی وو. کله یې ویلي دي چې که مځکه ور ته سره سوه، له طالبانو سره به یوځای سي. کله یې د ایراني اخوندانو څخه د نغو پیسو او رشوت پر اخیستلو باندې اعتراف کړی دی. کله یې هم د پاکستان او امریکا په احتمالي جنګ کې د پاکستان خوا نیولې ده. او کله یې ځان «زمرې» تصور کړی دی، او په تور ځنګل کې یې - البته د بل په مرسته او خرابات - د یوه ارام حاکمیت دروند خوب لیدلی دی.

مګر داځل د رئیس صاحب د رورستي بیان توپیر او ځانګړتیا دا وه چې امریکایانو، طالبانو، د جمهور رئیس مرستیالانو، او په دننه او بهر کې د مدني ټولني اکثر و استازو په مختلفو درجو او شدت په یوه سلا وغندی. د سپینې ماڼۍ ویاند د رئیس صاحب همدا خبرې «بې اساسه او بابزه» بللې. طالبانو په رسمي اعلامیو کې ملنډې په ووهلي، او دا یې د رئیس صاحب نوي «اپلټي» او ذهني «بې ثباتي» یاده کړه. د مدني ټولني استازو هم د ارګ همدا پر له پسې خطرناکه اشتباهات په کلکه وغندل، او دا خبرې یې د یو داسې منزوي او کمزوري مشر څرګندوني بللې چې د خپل ډارونکي انجام تصویر د تاریخ په هینداره کې ویني.

خو اصلي سوال دا دی چې رئیس صاحب دا خبرې ولې وکړې؟ تر اوسه پورې پدې باب څو مهم نظرونه وړاندي سوي دي. لومړی، ځینې مبصرین لیکي او وایي: کرزی صاحب پوهېږی چې خارجیان ځي او هغه یوازې پاته کېږي. هغه اوس هڅه کوي چې عام خلګو ته ځان یو افغان نشنلسټ ور معرفي کړي. په بل عبارت، ملي جامې واغوندي، او د وطن، ولس، او ملي حاکمیت شعارونه ورکړي. دوی وایي هغه غواړي چې په دننه ملک کې د ځان لپاره څه پلویان او د تېک ځای پیدا کړي. د سبا لپاره د ځان غم وخورې. هغه پوهېږي چې اکثره افغانان د بهرنیانو له درانه پل او حضور څخه ستړي او بېزاره سوي دي. حامد کرزی غواړي چې د همدې بېزارۍ او ستړیا پر څپو سپور سي او ځان او خپلو شریکانو ته د افغانستان په راتلونکې کې یو نقش او برخه تضمین کړي. هغوی وایي چې رئیس صاحب همدا توندي او احساساتي خبرې د داخلي مصرف لپاره کوي.

دوهم، بله ډله سیاسي څېړونکي وایي: رئیس صاحب درک کړی ده چې بهرنیانو د وتلو پوخ نیت کړی دی. هغه مجبوره دی چې په سیمه کې د ځان لپاره ملګري پیدا کړي. هغه پوهېږي چې د بهرنیانو په نه شتون کې به د افغانستان ګاونډیان بیا د هېواد په چارو کې مهم رول ولري. پاکستان، ایران، روسیه، هند، او په سیمه کې نور ملکونه به مختلفو ډلو ته څه اندازه مرستي برابرې. ایران او روسیه دواړه په افغانستان کې د امریکا حضور د ځانونو لپاره خطر ګڼي. په پاکستان کې هم عامه ذهنیت د امریکا پر ضد دی. نو بنا کرزی غواړي چې په سیمه کې ځان ټینګ کړي او د امریکا پر خلاف موقف غوره کړي. لنډه دا چې د هغه لپاره اوس په منطقه کې دوستان پیدا کول حیاتي اهمیت لري.

درېیم، بله ډله عقیده لري چې د امریکا او طالبانو پر ضد د کرزي صاحب وروستي گوزارونه یوه اوږده سابقه لري او هغه داچې هر کله چې په افغانستان کې د امریکا کوم نوی سفير او یا عمومي قومندان مقرر سي، رئیس صاحب د هغه د اندازه کولو لپاره دا راز توندي خبرې کوي. هغه غواړي چې پدې تهديدونو له امریکایانو څخه امتیازات واخلي. هغه پوهېږي چې امریکا مجبوره ده چې د ۲۰۱۴ تر پایه پورې پاته وي او د حامد کرزي حکومت تمويل کړي.

بالاخره څلرم نظر چې لیکوال هم ورسره موافق دی هغه دا چې ارګ البته سوی دی ځکه ارګ هر څه بایللی دي. ارګ د طالبانو او امریکایانو پر خبرو باندې کنټرول له لاسه ورکړی دی، او په حکومت کې دننه د متخاصمو ډلو په

تناسب سخت کمزوری سوی دی. ارگ حتی د ځینو والیانو په تناسب هم ضعیفه سوی دی. همدا راز، ارگ په بین المللي ټولنه کې خپل ټول اعتبار او وزن له لاسه ورکړی دی.

دمگری، ارگ ځان منزوی او بی اهمیتته احساسوي ځکه له یوې خوا امریکا او طالبان خبرې سره کوي، او له بې خوا طالبان رئیس صاحب «ګوداګی» بلې او د هغه سره بلکل خبرې کول ردوي. ارگ دونه ګوښه او یوازی سوی دی چې په هېواد کې مختلفو سیاسي ډلو د طالبانو سره د خبرو جلا او مستقل چپلونه خلاص کړي دي. په اصطلاح شاه او ګدا ارگ بای پاس کړی دی.

د فرانسې په غونډه کې د ارگ ونډه ډېره کمه وه، او د قطر په خبرو کې هم په ښکاره بې عزته سوی دی. ارگ فکر کوي چې د نجیب چم په کېږي. ارگ په زیاتېدونکې توګه پر حالاتو باندې کنټرول له لاسه ورکوي، او هر څه یې ورو ورو له ګوتو وځي.

پای

واحد فقیري - واشنگټن